S len majd arra gondolok, hogy nőül ne lett volna, hogy délben megpihenhessem le a napot s világos nappal
zötétlitem el a földet, és ünnepeitekkel czéremonia, énekekkel pedig czészdalokkal váltogathassam el[illegible]
S ime megalakult a li bolyongó kis világtestekben a próféka jóslata: delejszám állt meg a napja már lemenydett, helyes ki
Lajossá rugaszkodva be még ineint a li életekben ugyan S ime most elosztódott számokba a életóhatár megelőzhetlen örömeket
sinhangzott a li állandóságban, melyek most gyászének nivek fogsó dallama töltse be. Oh mily félelmes magyará-
ban jelenik meg előttünk az Isten, ha nem a szeretnél teszi reánk állhat le a nap magyarára, oh mily kétségben ímaznak
fel a mi czéló voltunkat abban a rőtét tükörben, melyből [illegible] a mi kérdésünkre: [illegible]
gyászos [illegible] mik vagyunk hát mi, micsoda mi életünk, mire való a mi szeretetünk, mit ér a mi igazsá-
gosságunk, mit ér a mi jól ápolt szerelmesen érett testi erőnk, ime délben a delelőből a nap, kihalt az élet, fegyvere a
Legizmosabb napsugaras karjaiból is, s megrendülő gyász zokogja fel az egekből a jótéri mosoly magosságban, mely mindenkor
a legigazabb családi boldogságot kívánta. Némán a koporsó, nem válaszol a mi czéljaink tépelődő kérdésére, helyette
az Isten nőt hozzánk felemelő tanításával, mely ezt mondja: Kél oltáron állottak együtt Izrael, a szentély elő-
udvarában [illegible] a vérollár, mely [illegible] fölött volt elhelyezve s csak külső oldalai állottak rézlemez-
zekből, s nyolc kordák meg a belső épületcsarokkal, bennt a szentélyben hímes aranyos oltár állt
mellett a szemfonatú övvel s nyolc a bellemez tömjénező csarokkal vúdattak be; ezen oltáron túl
a szentek szentjébe volt mélyet függöny választott el a szentélytől s amely függöny mögé a nép szemei
nem tekinthettek soha. Oh világos a bibliai ezen rendelkezése, oh megfejthetlen találó a jelképiség varratlan
a mi mindannyiunk életére épúgy, mint elhúzódott fátyolhímzésre, hogy a napnyugvás bekövetkezni alatt évezrek
a függönyön túli világból hallani [illegible] szózatot, mikkel a függönyön innenni szemeink valóság ink nincsenek.
Mint egy vérollár állt előttünk S. L., ang nem ingott, meg nem rezgett az élet rakodalom a [illegible] tűzében
szegélyből megalig kevült a példás szorgalom, a mintaszerű munkásság, a törhetetlen kitartás s szakadatlan
dolgozási emlékű lángban, mit hittük, hogy a vérollárt ki nem mondja helyéből a szentélyből az élet semmiféle viharai
s ime csak kívülről volt ezer az oltár, belül pedig ércsomó fölből állott. És ez ércsomó szétszéledve borította el
ark a másik oltárt, mely a szentélyben állt, a bellemez tömjénező oltárát, mely ezt a szemfonatú övvel, így
a nép családi honának körében élverte ő a munka dicsőségét álhatatlan adóin a legigazabb boldogság tömjénét. Nem
kevesbé, nem is találhatta, üdvözítőjét, mivalkorának rabul, csak közöttük; nem véghetett a közös kötelességre, csakhogy
minden szabad idejét közösökben töltse, boldog akart lenni s ez is volt mindörökig, élverte kibővé s gyarapító
nivének tömjénét. Dolgozott és szeretett, dolgozott buzgalmas törekvéssel, s szeretett lángoló kévével, dolgo-
zott művelt lelkének iparszorgalma tárgyaival s szeretett érző nivének teljes odaadásával. S ime összeomlott
a munka vérollára, nem lobog többé a tömjénoltárban a szeretet tüze s halandi nemünk nem tekinthet
a szentek szentjének szeplőtlen függöny mögé. Mik vagyunk mi? Mi a mi életünk? Mit ér a mi
szeretni erőnk? Mire való a mi szeretetünk a mi igazságosságunk? Nem lebeszél előttünk a függöny
de a mögötte elterülő szeplőtlen világból valamennyi kérdésünkre csak ez egyet válaszolja: Hiszpek!
S a józsep szívébe vetett kétségekkel bocsássunk mi tőled S. L. Bocsássa hitvesed, kinek oldalán élet-
társa
társa később boldogságot élverte, ki a hitvesi hűség mindenkori odaadásával ápolt téged, akik mellett megrendítő
példában az az egyetlen nemzői igaz létéről, hogy megmentségedért próbára tevő a földi kudarcon minden kétel-
mivel; bocsássanak azoknak, kiket mindannyiszor igaz révvel fájdalmával tekintünk, amiért ily korán vonod
vidám nivéből az apátlan árvaság égájos nemzőjét, bocsássanak testvéreid, kik példaképpel látják,
mikként czéljuk porbahullásodból a családi honnak bocsássanak hitvesed nőtei, nevelő anyád s valamen-
rokonod, kiket önmaga lélekkel szeretél s akikkel igaz révvel vagonkodtál. Bocsássanak el kalmerosodtál
kik szegénységben szeretettek, kik mélyanyagiságért bemocskolt s igazság vallását nevették; bocsássanak
mindannyian, kik kísérő barátaid voltunk s fájó kegyelettel mondjuk el fohászkodó az utolsó élőkig: —

Upsalában 1903. március 29.
Sonnenfeld Károly.

Ver II/270